

POSTANOWIENIE SĄDU (druga izba)
z dnia 26 czerwca 2006 r.*

W sprawie T-453/05

Vonage Holdings Corporation, z siedzibą w Edison (USA), reprezentowana przez
J. Kääriäinen,

strona skarżąca,

przeciwko

**Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe
i wzory) (OHIM)**,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 20 października 2005 r. (sprawa R 510/2005-1) dotyczącą wniosku o rejestrację słownego znaku towarowego REDEFINING COMMUNICATIONS jako wspólnotowego znaku towarowego,

* Język postępowania: angielski.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: J. Pirrung, prezes, A.W.H. Meij i I. Pelikánová, sędziowie,
sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne i postępowanie

- 1 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 27 grudnia 2005 r. strona skarżąca wniosła skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 20 października 2005 r. (sprawa R 510/2005-1).

- 2 Z treści skargi wynika, iż pełnomocnikiem strony skarżącej jest J. Kääriäinen, adwokat. Skarga została podpisana przez J. Kääriäinena.

- 3 W dniu 3 stycznia 2006 r. Sąd, na podstawie art. 44 § 6 regulaminu, zażądał od J. Kääriäinen przedłożenia dokumentów poświadczających, że zgodnie z wymogami art. 19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości jest on uprawniony do występowania jako adwokat przed sądem państwa członkowskiego. W odpowiedzi na powyższe J. Kääriäinen przedłożył w dniu 24 stycznia 2006 r. wystawione przez J. O. Brännströma, sędziego Malmö tingsrätt (sądu rejonowego w Malmö, Szwecja) zaświadczenie z dnia 10 kwietnia 2002 r. stwierdzające, że J. Kääriäinen „jest adwokatem uprawnionym do reprezentowania stron oraz samodzielnego występowania przed wszystkimi sądami w Szwecji”.
- 4 Uznając, że odpowiedź ta nie jest wystarczająca, Sąd zażądał, aby J. Kääriäinen dostarczył dokument poświadczający, że został on przyjęty do adwokatury jako „advokat” w rozumieniu prawa szwedzkiego lub że jest on uprawniony do występowania jako adwokat przed sądem innego państwa członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) — zgodnie z art. 19 akapit czwarty Statutu Trybunału Sprawiedliwości. Sąd wyznaczył mu termin na dostosowanie się do tego wezwania, który upłynął w dniu 10 kwietnia 2006 r.
- 5 W dniu 10 kwietnia 2006 r. J. Kääriäinen oświadczył, iż nie został przyjęty do Sveriges Advokatsamfund (szwedzkiej izby adwokackiej) jako „advokat”, ponieważ pracuje w firmie specjalizującej się w prawie patentowym, podczas gdy szwedzka izba adwokacka nie zezwala swoim członkom na jednoczesne praktykowanie w firmach jako rzecznicy patentowi, dla których wystarczające jest wykształcenie techniczne. Zaznaczył on, że w szwedzkiej wersji językowej art. 19 akapit czwarty statutu wymaga, aby pełnomocnik był „advokat”. Dodał on, iż znał postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2005 r. w sprawie T-445/04 ET przeciwko OHIM — Aparellaje eléctrico (UNEX), Zb.Orz. str. II-677.

- 6 Jednak J. Kääriäinen podkreślał, że w sprawie T-219/00 Ellos przeciwko OHIM (ELLOS), prowadzącej do wydania wyroku z dnia 27 lutego 2002 r., Rec. str. II-753, Sąd nie sprzeciwił się temu, by strona była reprezentowana przez szwedzkiego prawnika niebędącego członkiem szwedzkiej izby adwokackiej. Wskazał również, że sam reprezentował stronę wnoszącą odwołanie w sprawie C-150/02 P Streamserve przeciwko OHIM, w której wydano postanowienie z dnia 5 lutego 2004 r., Rec. str. I-1461. Trybunał Sprawiedliwości także nie zakwestionował jego pełnomocnictwa w sprawie.
- 7 Wreszcie J. Kääriäinen poinformował Sąd, że S. Eliasson i J. Runsten, obaj będący członkami szwedzkiej izby adwokackiej, wyrazili gotowość reprezentowania strony skarżącej w niniejszej sprawie. Dokumenty zaświadczające, że S. Eliasson i J. Runsten są członkami szwedzkiej izby adwokackiej, zostały załączone do pisma z dnia 10 kwietnia 2006 r. Sądowi nie przedłożono żadnych innych dokumentów.

Co do prawa

- 8 Zgodnie z art. 111 regulaminu Sądu, jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna lub oczywiście pozbawiona podstawy prawnej, Sąd może bez dalszych czynności procesowych podjąć decyzję, wydając postanowienie z uzasadnieniem.
- 9 W niniejszej sprawie Sąd uznał, zgodnie z brzmieniem powyższego przepisu, iż należy wydać orzeczenie w przedmiocie skargi bez podejmowania dalszych czynności procesowych.
- 10 Zgodnie z art. 19 akapit trzeci Statutu Trybunału Sprawiedliwości, który na mocy art. 53 statutu znajduje zastosowanie do postępowań przed Sądem, strony

nieuprzywilejowane muszą być reprezentowane przed sądami wspólnotowymi przez adwokatów lub radców prawnych, to znaczy w szwedzkiej wersji językowej przez „advokat”. Zgodnie z prawem szwedzkim tytuł „advokat” jest zastrzeżony dla osób, które ukończyły studia wyższe w dziedzinie prawa i zostały przyjęte do izby adwokackiej.

- 11 Ponadto, jak wyraźnie wynika z treści art. 19 akapit czwarty Statutu Trybunału Sprawiedliwości, aby osoba mogła skutecznie reprezentować przed sądami wspólnotowymi strony postępowania inne niż państwa członkowskie i instytucje Wspólnot, winna kumulatywnie spełniać dwa warunki: osoba ta musi być adwokatem lub radcą prawnym („advokat” w szwedzkiej wersji językowej) i musi być uprawniona do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną porozumienia o EOG. Warunki te stanowią istotne wymogi proceduralne, których niespełnienie powoduje niedopuszczalność skargi.

- 12 Wymóg zawarty w art. 19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości znajduje swoje uzasadnienie w fakcie, że adwokat lub radca prawny jest uważany za osobę współpracującą z systemem sprawiedliwości, od której wymaga się, przy zachowaniu pełnej niezależności i uwzględnieniu wyższego interesu tego systemu, zapewnienia takiej pomocy prawnej, jakiej potrzebuje klient. Ochrona ta z drugiej strony podlega zasadom dyscypliny zawodowej wymaganej i nadzorowanej w ogólnym interesie przez powołane do tego celu instytucje. Zasada ta odpowiada tradycjom prawnym wspólnym dla państw członkowskich i znajduje swe odbicie również we wspólnotowym porządku prawnym (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 18 maja 1982 r. w sprawie 155/79 AM & S przeciwko Komisji, Rec. str. 1575, pkt 24).

- 13 Skoro J. Kääriäinen nie został przyjęty jako członek do izby adwokackiej, nie jest on adwokatem ani radcą prawnym („advokat”) w rozumieniu art. 19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości. W konsekwencji nawet jeżeli zgodnie z prawem szwedzkim jest on uprawniony do reprezentowania stron w postępowaniach prowadzonych przed

sądami szwedzkimi, to nie spełnia on pierwszej z dwóch kumulatywnych przesłanek ustanowionych w art. 19 akapit czwarty Statutu Trybunału Sprawiedliwości i z tej przyczyny nie jest uprawniony do reprezentowania strony skarżącej przed Sądem (zob. ww. postanowienie w sprawie UNEX).

- 14 Wprawdzie w przywołanych przez stronę skarżącą sprawach (pkt 6 powyżej) ani Trybunał, ani Sąd nie sprzeciwiły się temu, by strona była reprezentowana przez prawnika, który nie był „advokat”, jednakże Sąd zaznacza, że w żadnej z tych spraw kwestia reprezentacji nie została w sposób wyraźny podniesiona.
- 15 W każdym razie w celu wyłączenia stosowania postanowień Statutu Trybunału Sprawiedliwości lub regulaminu Sądu strona skarżąca nie powinna powoływać się na orzeczenia wymienione powyżej w pkt 6. Zgodnie z art. 43 § 1 regulaminu oryginał każdego pisma procesowego podpisuje pełnomocnik albo adwokat lub radca prawny strony. Strona skarżąca nie przedłożyła żadnego dokumentu podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego w rozumieniu art. 19 akapit czwarty statutu. Przedstawienie zaświadczeń, o których mowa w pkt 7 powyżej, oraz twierdzenia, że adwokaci wymienieni w tych dokumentach wyrażają gotowość reprezentowania strony skarżącej, nie są wystarczające, aby został uznany za spełniony wymóg stanowiący, że pismo procesowe winno być podpisane przez adwokata lub radcę prawnego w rozumieniu art. 19 statutu.
- 16 W świetle powyższych rozważań niniejszą skargę należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalną, bez konieczności doręczenia odpisu skargi stronie pozwanej.

W przedmiocie kosztów

- 17 Ponieważ niniejsze postanowienie wydano przed doręczeniem odpisu skargi stronie pozwanej oraz zanim strona pozwana mogła ponieść koszty, wystarczy

orzec, że strona skarżąca poniesie własne koszty, zgodnie z treścią art. 87 § 1 regulaminu.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

postanawia:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.**
- 2) Strona skarżąca poniesie własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 26 czerwca 2006 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

J. Pirrung